

Der har været talt om, at det er vanskeligt at bestemme, paa hvilket Trin af en Sags Behandling den gaar over fra at være en privat eller communal Sag til at være en Statsmyndighedsag. I den Henseende har den høitærede Finantsminister — og jeg er deri fuldkommen enig med ham — udtalt sig derhen, at naar en privat Mand eller communal Myndighed har afgivet sit Andragende eller sin Skrivelse til Behandling af Statsmyndigheden, saa er den Behandling, der foregaaer, inden Vedkommende faaer Svar af Statsmyndigheden, en Statstjenestesag; deri ligger ogsaa en væsentlig Lettelse med Hensyn til at komme over Vanskelighederne. Der kan altsaa fra privat Side kun være Tale om to Portoe, nemlig den Porto, der er nødvendig for at sende Sagen til den paagældende Dyrighed, og den Porto, der gaar med for at friggjøre det Svar, som Andrageren er berettiget til at vente paa sin Begjæring eller Ansøgning, hvilken sidste Friggjørelse kan skee ved at klæbe et Frimærke paa Ansøgningen. Det forekommer mig, at der ved den Udtalelse, som den høitærede Finantsminister har givet i den Retning, er vundet Meget, og jeg har den Tro, at med den Indsigt og Omhu, hvormed dette Spørgsmaal ganske vist vil blive behandlet fra Finantsministeriets og Postvæsenets Side, og med en god Villie fra alle de Autoriteters Side, som komme til at høre Følgerne af denne Reform, vil denne meget vel kunne lade sig gennemføre og vil vise sig at være heldig, naar den bliver gennemført. Det er tillige min Overbeviisning, at det gjælder om denne Sag, at man maa sige: nu eller aldrig. Vi have havt Exempler paa, at det at udsætte en Sag — netop denne specielle Sag — endog paa et bestemt Aaremaal har vist sig frugtesløst. Man har dernæst forandret dette bestemte Aaremaal til en Udsættelse indtil videre; dette har ogsaa i 20 Aar vist sig frugtesløst. Hele dette Lovforslags Bygning er indrettet paa, at Portofriheden maa ophæves; thi, hvis Portofriheden ikke bliver hævet ved denne Lov, saa vil jeg idetmindste ikke kunne gaae ind paa de Taxibestemmelser, som der er sat med Hensyn til Breve. Det har for mig

staaet som meget tvivlsomt, om det er rigtigt at gaae til en Vægt af $\frac{1}{2}$ Pd. for enkelte Breve, men Forsvaret for denne Foranstaltning ligger ene deri, at derved lettes den Godtgjørelse, der atter fra Statskassen skal udredes til de Embedsmænd, som netop stadig have vægtigere Forsendelser at fremføre. — I det jeg iøvrigt henholder mig til, hvad jeg yttrede igaar, skal jeg med disse Ord anbefale de Forslag, som Udvalget har fastholdt, til det høie Things Bedtagelse.

Melchior: Det var kun en kort Bemærkning, jeg vilde tillade mig i Anledning af den ærede Ordførers Udtalelse. Seg troer, at det berøer paa en Misforstaaelse, naar han har meent, at jeg skulde have sagt, at Brevkort kunde existere uden Frimærke; det har jeg ikke meent. Det var kun i Anledning af, at den høitærede Minister oplyste, at Brevkortene maatte trykkes to Gange, een Gang med Frimærke og een Gang med almindeligt Tryk, at jeg henviste til, at Frimærker kunde paaklæbes fra Postvæsenets Side, nemlig inden Brevkortene udeliveres, hvilket jeg troede muligvis ogsaa i andre Henseender kunde være hensigtsmæssigt; men iøvrigt er det noget Administrativt, som jeg ikke skal opholde det høie Thing med.

Finantsministeren: Seg troer, at det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, noget har misforstaaet mine Ytringer igaar angaaende to Gange Trykning, men det er en uvæsentlig Ting. Seg har kun begjæret Ordet for at bemærke, at den ærede 2den Landsthingsmand for 5te Kreds (Drenbøll) saavel som den ærede Ordfører have omtalt nogle Tilfald, jeg havde givet her, i en noget mere positiv Skikkelse, end det har været min Tanke at give dem. Seg har vistnok paataget mig visse Forpligtelser, men jeg maa bestemt minde om, at de væsentlig gaae ud paa en moden Overveielse af visse Ideer, som her ere fremsatte, og den skal sikkert blive dem tildeel; men en Udtalelse om, hvorvidt jeg vil paatage mig nogen Forpligtelse til deres Udførelse, kan først afventes, naar vi have taget Sagen til 3die Behandling.